

MARIA OG HENNING

Maria Jóhannusardóttir Joensen er 23 ár, ættað at Toftum og arbeiðir hon á Gjaldstovuni. Henning Erhardsson Joensen er 27 ár, ættaður úr Vági og í løtuni er hann cand merc aud lesandi.

Maria greiðir frá:

Vit bæði vistu, at vit vildu gjarna giftast og at vit skuldu giftast við hvørjum øðrum. Vit tosaðu ofta um at giftast og hvussu okkara brúdleyp skuldi verða o.s.fr., men tá vóru vit so ung og var tað ikki altíð so seriøst prát. Dagurin kom so tann 10/11-13, har Henning spurdi, um eg vildi giftast við honum. Fríggjariðið var perfekt fyri meg og er tað uttan iva tað næstbesta kvøldið í mínum lívið. Eg varð ikki yvirraska, tí eg visti at hann vildi giftast við mær – meeen eg fór sjálvandi at gráta, tí tað var okkurt heilt magiskt við kvøldinum og eg minnst tað, sum tað var í gjár. Vit vóru ein vikuskiftistúr í Keypmannahavn og hendi tað í einari íbúð í M blokkinum á Oyrasundi. Mega romantiskt ha? Tað var totalt óplanlagt. Hann fór ikki á knæ, har vóru ongar rósar og heldur eingin ringur – tibetur! Tað var kerligt, erligt, intimt og akkurát Henning. Vit eru bæði óromantisk, ella í øllum førum ófilmsromantiskt – um man kann kalla tað soleiðis. Eitt planlagt fríggjari uppi á Eiffeltorninum, ella inni í einari flottari matstovu við rósum og

ringi hevði slett ikki verið vit og hevði tað virkað óektað fyri okkum bæði. Eg vanti faktist, at um Henning hevði farið niður á knæ í einari matstovu, ella bara onkra aðrastaðni, har onnur fólk vóru tilstaðar, so hevði eg sagt: "Hvat gert tú! Reis teg upp!" og so hevði alt sjálvandi verið oyðilagt. Henning segði við meg áðrenn vit lögdu okkum at sova tað kvøldið: "Í morgin fara vit út at keypa tær ein ring og tú skalt sjálvandi sleppa at velja hann sjálv" – hann kennir meg væl ;)

Brúðarkjólín, var ikki bara bara. Eg dámi faktiskt onki serliga væl brúðarkjólur yvirhøvur. Hatta har "prinsessa fyri ein dag fólils" vildi eg slett ikki hava og mær dámar ikki stórar og stívar kjólar. Næstan eitt heilt ár áðrenn sjálvt brúðleypið var eg og passaði kjólar hjá Brúðarlín og har vóru nógvir flottir kjólar, men faktiskt passaði eg bara ein orduliga væl, og tað var ein stórir prinsessukjólur. Hann var mega flottur, men eg føldi meg sum ein flodhest sum ikki fekk luft, so tað skuldi tað ikki verða. Eg visti, at eg mátti byrja at leita tíðliga, tí hetta fór sum sagt ikki at verða

bara bara og eg vildi heldur ikki brúka nógvar pengar uppá kjólan. Eg hugdi nógv á netinum, og einaferð fann eg ein kjóla á Lilly.dk sum var uppá tilboð fyri 2.400 kr. sum var mega einkul, og eg dámdi hann faktiskt heilt væl. Steintóra svigerindan fór at hyggja eftir honum, og hon helt eisini at hann var orduliga penur, so eg bað hana faktiskt keypa hann, uttan at eg hevði passað hann. Ein vinkona hjá mær tók hann heim við, og hann passaði perfekt. Tað var ein hvítur kjólur uttan stroppar og uttan sleb, næstan so einkul sum hann kundi vera. Fyri Henning var tað harafturímóti lætt. Hann var í føroyskum klæðum, har vit høvdu leigað ein hvótan vest, hosur og tilhoyrandi hosubond frá Brúðarlín.

Mín dagur byrjaði kl 07.00 tann 03/01-15, tá eg fór heim til Elisabeth J. Solmunde, sum skuldi seta mær hárið og smyrja mær. Hon hevði æruna av, at eg var so pen og er hon so dugnalig. Tað besta við henni var, at hon var so rólig. Hon var so rólig, at eg stressaði slett ikki um morgunin.

Vígslan skuldi longu verða